

Twee draden. 1

Ik ben 22 jaar jong, en ik heb lang bruin haar, redelijk veel sproeten op mijn wangen. Meestal luister ik naar de naam Sandra, en voor de belangrijke stukken gevolgd door mijn achternaam Soest. Op school kom ik regelmatig op het matje bij de hoofdmeester. Ik heb na de lagere school de technische school gedaan. En wel de autotechniek, alwaar ik verliefd ben geworden op de bekende VW-busjes. Ik ken ze van binnen en van buiten. Op het boerenbedrijf hebben we er ook altijd één gehad.

Ik ben vanavond op de verjaardag van mijn tante, en heb voor de gelegenheid één van mijn rokjes aangedaan. Het zijn leuke familieleden, maar je hebt ze niet zelf uitgekozen. Het geeft wat benauwends, als ik op een kleine plek ben met zoveel mensen. Veel van mijn neven en nichten zijn al getrouwd. Mijn ouders zijn al naar huis. Om even een temperatuurverschil te voelen, ga ik even van de warme woonkamer naar de grote keuken. Nog niet lekker afgekoeld, neem ik een volgende deur, die naar buiten. Mijn neef Victor staat aan een restje sigaret te lurken. Hij zegt mij nog wel even gedag. Ik heb via een man die bij de snackbar werkt (van de vrachtwagen gevallen) sigaretten. Ik rook zo weinig, dat ik net zo goed kan stoppen. Victor krijgt van mij een sigaret, en samen roken we in stilte een sigaret. Voor de goede orde moet ik wel even langs mijn tante, om te zeggen dat ik naar huis ga. Victor zijn auto staat vlakbij, en al zwaaiend neem ik afscheid van een veel te nette jongen.

Ik ben net met mijn ouders meegereden. Naar de bushalte lopend kom ik langs twee VW-busjes. Het oudste van de twee is een T4, en die kan ik zo starten, zonder sleutels. De bestuurdersdeur is open, en ik zit snel achter het stuur. Nu hoop ik alleen nog dat dit busje niet van één van mijn familieleden is. De tank is nog halfvol met diesel. Met de hernieuwde energie die ik nu weer heb, wil ik de tank wel leegrijden. Na twee hoopvolle vonken onder het dashboard geef ik gas, waarna ik het onvervalste T4 geluid mijn lichaam in voel stromen. Dit gaan een paar heerlijke uurtjes worden. Ik rij eerst naar mijn huis, en parkeer mijn nieuwverworven busje voor aan de weg, met alleen een rokje ben ik toch wat te schaars gekleed. Ook mijn blauwe werkoverall gaat in mijn rugzak, en dan het belangrijkste, MIJN BANKPAS.

Dan schiet ik bij mijn ouders de woonkamer in met het nieuws: "Pa, ma, ik ben een leuke jongen tegengekomen op de verjaardag, en ik laat morgen wel even

weten waar ik uithang.” Met deze tank diesel kan ik Berlijn wel halen. Ik pak ook mijn slaapzak. Zo onvoorbereid, kom ik meestal de leukste mensen tegen. Het autoradiootje heeft wel zijn beste tijd gehad. Maar ja, hoe is het gezegde, ‘een gestolen paard, mag je niet in de mond kijken.’ Ik stap in de Volkswagen bus richting Berlijn. Als ik richting de Duitse grens ga, heb ik een gevoel van, ik verklaar mezelf vogelvrij. De wegen worden steeds stiller om mij heen, en al snel komt de Duitse grens in zicht. Ik kan zomaar doorrijden, en dat verbaast me. Nog een uurtje rijden, dan neem ik de afslag naar een parkeerplek, waar het verdacht stil is, de sfeer is altijd een beetje creepy als het donker is.

Ik pak mijn slaapzak, en kruip achter in mijn busje, en zoek de warmte van de slaapzak. Die heeft iemand ooit bedacht, die net als ik, een reis om de wereld heeft willen maken. Als ik wakker word van geklop op de huid van mijn busje, kijk ik een politieagent in de ogen.

Hij vraagt: “Waar gaat de reis naar toe?” en ik zeg: “Berlijn is de bedoeling, ik moet nog even verder.”

De agent zegt: “Ik wens je succes, en wees voorzichtig!” Ik probeer nog wat te slapen. Twee uur later, ga ik weer verder rijden. Het is bijna ochtend, en ik wil bij het eerste dorpje, een paar broodjes en wat te drinken halen. Als ik langs een boerderij rij moet ik aan thuis denken. De huizen en boerderijen zien er anders uit dat thuis. Dan zie ik een bordje met de reclame aanduiding, ‘Verse melk, boter, kaas en eieren.’ En ik besluit te vragen, of ik hier, wat te eten kan kopen. Dat doen ze bij ons thuis ook, de wandelroute-lopers. Een vriendelijke jongen doet de deur open, en ik vraag: “Kan ik hier een fles melk, wat kaas en brood kopen?”

Hij zegt: “Ik ben Gert, en ik verkoop je graag wat eten en drinken. Maar waar gaat de reis naartoe?”

“Richting Duitse kust, denk ik,” zeg ik.

De jongen vraagt aan mij: “Kan ik je een kop koffie aanbieden, past dat in je reisschema?”

“Dat moet lukken,” zeg ik. Na twee koppen koffie, wil ik weer verder, en als ik wil gaan, geeft Gert mij zijn adres en telefoonnummer.

Hij zegt: “Ik ben benieuwd hoe je reis verloopt.” Als ik weer in mijn VW’tje zit, gaat de route richting Berlijn, naar de muur waar zoveel geschiedenis is geschreven.

Ik trap het busje op z’n staart. Ik moet het zo zien uit te kienen, dat ik in een busjes rijke omgeving strand met dit lekkere vervoersmiddel. Gert weet niet dat ik deze bestelbus gestolen heb. Of een beetje ‘geleend.’ Het is inmiddels alweer twaalf uur s’ middags. Het busje gaat nog niet sputteren, maar er zit niet veel diesel meer in. Met gepaste eer, rij ik het bestelbusje een politie-terrein op, dat ik

toevallig tegenkom. Mijn tas met spullen neem ik mee, en met volle overgave schrijf ik met een dikke tekstmarker op het achterraam GESTOLEN. Om het niet te moeilijk te maken, voor meneer agent. Het is niet ver meer naar Berlijn, mijn volgende busje heb ik niet zo lang nodig. Ik heb zin in een terrasje.

Ik vraag aan de ober: "Verkopen jullie hier ook Guinness?"

"Nee, mevrouw, sorry, maar we hebben wel een ander sterk biertje voor u," zegt de ober. Vijf minuten later zit ik aan een donker Duits biertje. In mijn nog maar jonge volwassenheid, heb ik geleerd dat als je overdag iets wil stelen, je dat niet verdacht moet doen, gewoon doen alsof de te stelen auto van jou is. En is de auto op slot, even verbaast in je zak voelen, en doorlopen. Na het terras is het volgende VW-busje aan de beurt. Een paar straatjes verder lopend krijg ik een groen busje in mijn vizier. Hij is open, en met het gemak van de wereld rij ik er mee weg. Overdag is het vinden, en wegrijden toch wel spannender dan in het donker. Het plan in mijn hoofd is op dit moment, dat ik naar het Wall museum ga, om wat geschiedenis op te snuiven, en dan koers te zetten naar Hamburg, eens zien hoe het er in de havens aan toe gaat. Het Wall museum is voor een deel gebouwd over de originele muur. Er zijn veel foto's over de doorbraak van de dikke betonnen muur. Vanuit het museum bel ik mijn ouders en Gert. Mijn jongste VW vriendje staat nog op de plek waar ik hem heb achtergelaten. Hij is gelukkig niet gestolen.

Het museum was best interessant, al kijk ik liever naar de bezoekers, dan naar het museum zelf. Mag ik dat vreemd vinden, van mezelf? Ik start de bus weer, en ga de snelweg weer op. Nog zo'n drie uur rijden naar Hamburg, en daar hoop ik rond etenstijd aan te komen. Gert heeft mij gevraagd, of ik hem vanavond voor het slapen gaan, wil bellen. Alsof het busje ervoor was uit gekozen gaat het benzine-lampje branden. Gedurfd als ik ben, ga ik met de stift het woord 'STOLEN' op het achterraam schrijven, en dan weglopen alsof er niets aan de hand is. Van een afstandje zie ik al de rij havenkranen. Bij de havens aangekomen, ga ik eerst op zoek naar een bordje eten. Bij een kantine-achtig schuurtje, loop ik naar binnen, en lees ik dat ik voor vier euro vijftig, twee braadworsten met bonen, en gekookte aardappels met appelmoes kan krijgen. Bij de mevrouw achter de toonbank, vraag ik: "Mag ik van u, het vier vijftig menu, met een kleine Guinness?"

"Zeer zeker, ik breng het zo bij je tafel, maar je kan je bier gelijk meekrijgen," zegt de vrouw. Hier kan ik wel Guinness kopen, er komen hier vast veel Engelse zeelui. Bof ik even. Zo om mij heen kijkend, zie ik dat er een soort vacature bord binnen hangt. Het nieuwste kaartje vraagt om keukenpersoneel op een cruise liner, die retourtjes op Amerika vaart. Ik denk bij mezelf, zal ik zo'n grote

omgevingsverandering aan durven? Er zijn geen diploma's vereist, en ik heb de juiste leeftijd. Het cruiseschip, de 'Vera Vanity' ligt vlakbij, en lopend lijkt het schip steeds groter te worden.

2100 zeevaarders. 2

Als ik mij aan kom melden als nieuw personeel, zijn ze blij mij te zien. Het is een schip voor 1500 toeristen, en 600 man personeel. Ik moet hier eigenlijk mijn ouders wel over bellen. Ze hebben keukenpersoneel nodig, en ik kan wel wat koken en bakken. Ik ben direct aangenomen, en een meisje net zo oud als mij, heet mij welkom aan boord, en stelt zich voor als Esther.

Esther zegt: "Ik laat je alvast je werkplek zien, en je hut, die je mooi eigen kan maken, in de loop van de trip. Je hut heeft ook een eigen douche." Ik ga eerst lekker douchen, en dan Gert bellen. Een heerlijk warme waterstraal, en geurige shampoo-zakjes frissen mij weer heerlijk op. En nu even Gert bellen.

Gert zegt: "Ik ben wel wat verbaast, nu ik hoor dat je naar Amerika gaat, maar ja, ik heb je ook nog maar een half uurtje meegemaakt. Is er nog plek op de boot voor mij?"

Waarop, ik vraag: "Bedoel je als toerist, of personeel? Mannetje, morgen, dat is vrijdag, vaart om vier uur s 'middags, de 'Vera Vanity' uit. Met of zonder jou, maar in ieder geval met mij." Ik besluit met te zeggen: "Ik zou het fijn vinden, als je meegaat. En ik moet mijn ouders bellen, dat ik voorlopig niet thuiskom."

Aan de kant van Gerts telefoon is het even stil. Hoor ik twijfel bij de jongen?

Ik zeg tegen hem: "Ik zie je wel verschijnen, welterusten mannetje." Het andere bed blijft leeg vanavond. Zal Gert daar morgen slapen? Op het ontruimingskaartje zie ik, dat het schip zestien dekken herbergt, waarvan er tien voor de betalende toeristen toegankelijk zijn. Drie zwembaden, twee casino's en veel winkeltjes. Ik ben aangenomen als keukenhulp. Ik loop even terug naar Esther, die zit te schrijven. Ze kijkt op van haar papieren, en kijkt me aan. Ik zeg tegen haar: "Ik ken deze grote boten alleen vanuit de verte, of van de tv."

Esther zegt: "Vanaf waar je nu in Hamburg bent opgestapt gaat de route van de 'Vera Vanity', eerst naar Denemarken." Ik weet zeker dat het Gert overviel, dat hij gebeld werd door mij. Hij kreeg vast de kriebels in zijn buik toen hij mij hoorde! Gert belt terug, en zegt: "Jij bent een lekkere, ik kan voor mijn gevoel niet zomaar van de boerderij waar ik werk weggaan, en het vee achterlaten. Maar ik vind het echt heel leuk dat mij belde, maar laten we afspreken dat je mij op elke plaats die je aandoen, je mij belt en verslag uitbrengt, want ik voel wel kriebels in mijn buik als ik jouw stem hoor." Ook mijn ouders zijn verbaasd, als ze horen dat ik op de

Cruise- boot ben aangemeerd, en naar America ga. Als Denemarken in beeld komt ben ik helemaal op mijn plek, op de boot. Ik geniet van dit drijvende kasteel. Ik deel nu mijn hut met een Nederlands meisje, Els. In de Deense haven gaan we voor vierentwintig uur voor anker, zodat de passagiers ruim de tijd hebben om alles te bekijken. Ik ben samen met Els er al op uit geweest, om het beeldje van de kleine zeemeermin te bekijken. Mijn dienst begint over een uurtje. De komende uurtjes maken we het ene, na het andere heerlijke toetje. Het begint buiten al licht te worden als Els en ik, ons vies geworden schorten in de wasmand deponeren.

Ik ga even uitwaaien aan de buitenkant van het schip, bij de reling.

Op de kade zie ik iemand met een rugzak en een koffer op wieltjes richting het schip komen lopen. De figuur in de gaten houdend wordt het menselijke figuur, toch echt mijn Gertje! Elkaar nog maar zo kort gezien te hebben, zijn we allebei verbaasd dat het ons beide zoveel doet, dat we elkaar weerzien.

Gert vraagt aan mij: “Hebben jullie nog plek, voor een goeie aardappelschiller?” “Ik had al zo gehoopt, dat je mij zou volgen naar Hamburg, maar toen we de haven van Hamburg achter ons lieten, had ik niet durven dromen dat je mij zou volgen verder op de route!” zeg ik.

Gert legt uit: “Drie internationale trein-delen brachten mij in Denemarken, ver van het boerenbedrijf, waar flink overlegd is, of ze mij een tijdje konden missen. Mijn ouders hadden ook wel gezien, wat het meisje met de bruine krullen teweeg had gebracht bij hun boerenzoon.”

“Ik leef op, en zeg tegen Gert: “Als een volleerd Cruise-schip-hostess sleep ik je naar waar ik zelf eerder mijn gegevens heb opgeschreven voor een sprong in het onbekende.”

Esther is blij, dat Gert ook aangemonsterd heeft.

Esther zegt: “Gert, je kan dezelfde diensten komen draaien als Sandra. Eens kijken hoe snel jullie elkaar zat zullen zijn.”

“Het is misschien wat veel gevraagd Esther, maar kan je voor ons een hut regelen voor Gert en mij samen?” vraag ik.

Esther zegt: “Ik heb nog een tweepersoonshut, maar die is wel helemaal, aan het einde van de gang.”

Gert zegt: “Dat is geen enkel probleem. Ik loop samen met Gert naar ons huisje voor de komende weken. Het bed is lekker zacht. En als we onze tanden hebben gepoetst, gaan we naar bed. Een beetje onhandig worden de twee hoopjes kleding groter, tot we elkaar aankijken, en gaan liggen.

“Wat een aparte dag hebben we gehad, he?” zeg ik.

Gert zegt: “Ik ben moe van het vele trein rijden, en ik hoop dat jou gebeden verhoord zijn, en dat we nu lekker gaan slapen onder in de dikke buik van het schip dat morgen naar Engeland zal gaan varen.” Er zijn weinig momenten, dat er niets aan boord wordt gebracht. De volgende ochtend heeft Gert nog even tijd om te kijken wat er op de kade allemaal gebeurt. Gert zegt: “Ik heb ook gezien dat er in een van de laagste dekken, een nagel- nieuwe Rolls-Royce en een snelle Porsche zijn ingeladen. Zeker van één van de gasten die een tijdje in America wil blijven.”

De personeelskantine mag er ook wezen. Lekkere schnitzels met gebakken aardappels en goud- bruine champignons.

In de volgende aanlegplaats, New Castle in Engeland, waar we twaalf uur van boord kunnen, wil ik weer een Volkswagen busje scoren. Zal ik Gert vertellen van mijn rare tik? Als ik er één scoor op het haventerrein, hoeft hij mij niet lang te missen.

Ik zeg: “Ik heb een paar museums aangestreept om te gaan bekijken.” We starten met een simpel ontbijt in de personeelskantine. Ik vraag: “Wil jij ook een ei, bij je ontbijt?” Lekker genietend van de thee en koffie, worden we lekker rustig aan wakker. Ik vraag: “Heb je zo een goeie start van de dag?”

“Laten we wat belegde broodjes kopen in de kantine, en dan het schip af gaan. Het voelt goed dat ik naar jou ben toegekomen,” zegt Gert. Ik haal Gert uit zijn overdenkingen, en ik stel voor om samen een mooie ansichtkaart voor zijn familie te kopen. Newcastle is een stad met middeleeuwse huizen en kastelen. Vandaag heb ik geen VW-busje gezien die ik makkelijk kon meenemen. Morgen beter.

Ik vraag aan Gert: “Eten we vanavond aan boord?” Het is vandaag kiezen tussen Nasi Goreng, of boontjes, aardappels, en vlees.”

Gert twijfelt, maar zegt dan toch: “Voor mij Nasi, graag.” Na een nacht slapen is het weer tijd om aan de bak te gaan, de ontbijtjes moeten klaar gemaakt worden.

Ik merk op: “Ik merk wel, dat jij je hier op je plek voelt. De grote van het schip, de mensen om je heen, maar vooral mij!” Mijn plannetje om in de haven van Hamburg nog een ritje in een Volkswagenbusje te maken is misgelopen, omdat we als twee verliefden om elkaar heen liepen te draaien. “Na het werk hebben we nu even een uurtje om ons op te knappen, en een douche te nemen,” zeg ik.

De volgende aanlegplaats zal zijn bij IJsland. Ik zeg tegen Gert: “Er is na jou nog een nieuw meisje aangenomen, uit Newcastle zelf, Melinda. Naar IJsland is maar een halve dag varen, en daar komen we pas aan, als de meesten van ons van plan zijn om naar bed te gaan.” Ik ben van plan om Gert in mijn busjes tik mee te nemen.

Ik zeg het hem maar rond uit: “Het VW-busje waarmee ik bij jou thuis aan kwam, had ik gestolen! En nadat ik die tank had leeggereden, heb ik die bestelbus omgeruild voor een tweede bestelbus, met wel diesel in de tank.”
Gert kijkt even vragend, en zegt dan: “Als je maar niet gepakt wordt.”
“Nu is mijn vraag aan jou, wil je donkere kleding aan trekken waarmee je, mocht het nodig zijn goed mee kan rennen,” vraag ik.

Bustik. 3

Als twee volleerde inbrekers sluipen we het haventerrein af, bij het tweede busje is het raak, de deur gaat makkelijk open, en Gert glijdt op de passagier stoel. Het is een T4 busje met enkele cement-kuipen achterin en zakken specie, vast voor morgen.

Gert zegt: “Ik zie dat de diesel tank vrij vol zit, dus de 3 uur die je hiervoor had uit getrokken gaan we zeker vol rijden. Maar hoe ben je zo op het dievenpad terecht gekomen?”

“Ik wilde gewoon de wijde wereld in gaan trekken, kijken wat ik tegenkom, en dan weer op tijd bij de boot terug zijn om de toetjes te gaan maken. Gelukkig heeft dit busje ook een Tom -Tom, want ik ben zelf nog nooit in IJsland geweest, en ik moet met het stuur rechts rijden, wat een raar gevoel geeft, van de plaats in de auto. Maar vind jij het niet spannend? Er liggen in het dashboard nog een paar zakjes snoep, en zelfs een pakje Marlboro. Rook jij eigenlijk ook?” vraag ik. Net een dorpje uitrijdend zie ik bij een kerk een lamp aangaan, en verder nergens in het gebouw. Ik zet het gestolen busje bijna tegen de kerk aan, en zeg tegen Gert: “Kom, we gaan voelen, of de deur open is. Mij is vroeger verteld, dat de kerkdeuren altijd open staan voor iedereen.”

Lichtelijk opgeschrikt, zegt de pastoor: “Ik heet Richard, en ik heet mijn late schapjes welkom in mijn stal, met voldoende stro en water. Ik ben zelf verbaasd van mijn woordkeuzes, maar ik moet nog hard oefenen voor de mis van komende zondag. Maar is het zo dat jullie nog trek hebben in een stevige boterham, of een kom tomatensoep?” Zo zitten we met zijn drieën aan een heerlijke soep, met daaraan vast een kennismaking met Lisa, de pastoors-vrouw. Ik raak aan de praat met de pastoor zijn vrouw, goed oplettend wat ik wel en niet kan vertellen. “Het lijkt mij mooi om een keer zo’n grote reis te maken. Maar ik heb ervoor gekozen om samen met mijn man de schapjes van deze gemeente te onderrichten, en de bijbel-verhalen over hen uit te strooien,” zegt Lisa. Richard en Lisa van de kerk geven een mooie invulling van onze nachtelijke rondreis. We nemen weer afscheid van het kerkelijke stel.

Ik zeg: "Het zwarte busje rijdt heerlijk, en ik vind het eigenlijk wel jammer als we hem twee uur later bij het havenkantoor neerzetten, met op de achterruit 'STOLEN' gestift. De lege tank zal de eigenaar nog het ergste vinden. En het ophalen bij het politiebureau natuurlijk."

Gert zegt: "Ik moet wel even kwijt dat ik het spannend vond, om zo op stap te gaan."

"Ik kan wel even laten doorschemeren, dat dit zeker niet ons laatste ritje zal zijn tijdens deze zeereis," zeg ik. Een paar tafels verderop zie ik Melinda ook in werkkleding staan. Met een klein gilletje maak ik kenbaar dat ik haar gezien heb. In de koffiepauze zoeken we Melinda op, en ik vraag: "Wat vind je van het werk?" Melinda zegt: "Ik heb het prima naar mijn zin."

Gert zegt: "Nu de ontbijten inmiddels uitgeserveerd zijn, en alle tafels weer voor de middag maaltijden in orde zijn gemaakt, breekt er voor ons een paar uur rust aan." In de eetruimte nemen we een sapje. Tijdens het praten met Melinda, kregen we van haar te horen: "Ik heb een poosje gedacht om het klooster in te gaan. Maar de stilte, en het gebrek aan een tv brachten mij op andere gedachten."

Gert zegt: "Ik heb gisteren gezien dat ze twee dure auto's aan boord gebracht hebben. Gaan we daar even kijken? Die nagelnieuwe Rolls Royce, en een mooie Porsche staan daar, als we naar de buik van het schip gaan, gebroederlijk naast elkaar te wachten. Gert zegt: "Nu ik dichterbij ben gekomen, hoor ik een zachte ademhaling."

Als ik door het autoraampje naar binnenkijk, zie ik een jong meisje op de achterbank liggen te slapen." Nu hij dit ziet, schrik ik ook wel.

"We kunnen haar beter laten slapen," zeg ik.

Gert zegt: "Ik beloof dat we nog een keer bij het meisje gaan kijken, na het museum," zeg ik. En zo gaan we na ons ontbijtwerk, samen het haventerrein op. Ik ben al op zoek naar ons speeltje voor vanavond. Daar zie ik een groen, nogal afgeraagd exemplaar. De portieren zijn los, en voordat Gert het in de gaten heeft rijdt de bus.

Ik vraag aan Gert: "Gauw instappen, en zoek op je telefoon het adres van het museum."

"Het museum voor volkenkunde is nog twee uur open, maar ik ben nog steeds een beetje verbluft van de autodiefstal." zegt Gert. We gaan een uur voor sluitingstijd het volkenkundemuseum binnen.

Ik zeg: "Op de heenweg heb ik al gezien, dat het politiebureau vlak bij de haven is." Het museum laat goed zien, hoe verschillende culturen hun leven leiden.

“Het busje heeft nog genoeg diesel in zich voor de echte eigenaar,” zeg ik. Geslepen als ik ben, stop ik een straat voor het politiebureau het busje, en schrijf ik met een Wasco-krijt het woord ‘Stolen’ op het achterraam.

Als Gert dat zo ziet, zegt hij: “Ik vind het wel gedurfd, zoals je het Volkswagen-Busje op het politieparkeerterrein parkeert.”

Ik zeg: “En nu is het zaak, dat we niet gaan rennen, want dat valt op.”

Losjes lopend lopen we naar onze werkplek, de machtige Cruiseboot ‘Vera Vanity’ met thuishaven de maagden-eilanden, allemaal belastingtechnisch. We komen Linda nog tegen, als we naar de Rolls-Royce lopen. Ik zeg: “Ik weet niet hoe Linda denkt over verstekelingen.” Bij de auto aangekomen slaapt het meisje nog steeds. Gelukkig is de dure auto niet op slot (hij kan toch nergens heen in de scheepsbuik) en wanneer Gert de deur opendoet, kijkt het meisje verschrikt op van onder haar dekentje.

Ik zeg: “Je hoeft niet bang te zijn.”

Het meisje zegt in het Duits: “Ik ben al twee dagen bij de auto. Een dag in de kofferbak, en toen ik zeker wist dat de auto aan boord was, ben ik op de achterbank gaan liggen. Voor het inladen hoorde ik dat de auto helemaal naar Amerika zou gaan. En, o ja, ik heet Imogen. Ik had in mijn rugzakje vier flessen water meegenomen, en als ik een plasje moest doen, vond ik wel buiten de auto een plekje.” Een meisje naar mijn hart.

“Ik ben twaalf jaar, en ik woonde in Hamburg, waar mijn ouders, en mijn twee zusjes nog wonen,” zegt Imogen.

Ik zeg: “Nog een paar uur, en dan gaat de cruiseboot weer varen, met bestemming Husavik IJsland, waar we vierentwintig uur blijven.”

Imogen zegt: “Ik heb expres niet veel eten meegenomen.”

“Ik zorg wel dat je met nieuw water, weer een dagje vooruit kan,” zeg ik.

“Ik beloof om nog wat langer stil in de auto te blijven.” zegt Imogen.

Voor het personeel is er ook een paar meter reling vanwaar we kunnen zwaaien naar de mensen die op de kade achterblijven.

Ik zeg tegen Gert: “Ik wil het niet riskeren om Imogen mee te nemen naar onze hut.” Gert, Sandra en Linda leunen op de reling, en voelen dat er leven in de grote kolos komt.

Linda zegt: “Over twaalf uur komen we aan in Husavik.” Na elf uur wordt de ontbijtruimte klaar gemaakt voor het avondeten. Ik weet wat croissantjes veilig te stellen voor Imogen, en een paar flesjes Chocomel. Imogen is blij met het eten. Ze zegt: “Ik begin alvast aan een croissantje.” Van de chef-kok kregen we al te horen dat we netjes werkte. Zulke ingestoken veren treffen bij mij altijd doel.

Lekker doorwerkend, zeg ik tegen Gert: “Ik zie opeens Imogen in de gang voorbijkomen, met daarachter een soort meneer van de bewaking, en een wat oudere man, waarschijnlijk de eigenaar van de Rolls Royce.” Gert ziet hetzelfde, en kijkt naar mij. Ik zeg: “Ik kan het niet laten om erachter te komen waar Imogen heen is gebracht door de mannen.”

Gert zegt: “We gaan hier ook zeker weer aan wal.”

Die uurtje aan de wal zijn gauw om. We eten aan boord, en praten nog gezellig wat na met collega’s.

“Kom,” zeg ik tegen Gert: “We zoeken onze hut weer op. Het lijkt wel heel lang geleden dat we aan boord gingen.” We kijken nog wat tv, en Gert vindt nog een speelfilm, die we bijna afkijken.

De volgende ochtend, is het eerste wat ik vraag: “Hoe zal het met Imogen zijn?”

“Jij, ook goedemorgen,” zegt Gert. Aangekleed en wakker, gaan we de ontbijtzaal klaar maken voor heel veel hongerige cruise-gangers.

Na een uur werk, kan ik wel zeggen: “Het ziet er weer heerlijk uit.” Als de eerste gasten binnen druppelen, kijk ik rond in de ontbijtzaal, en dan zie ik aan een tafeltje, de twee mannen van de auto’s onder in het schip, samen met Imogen aan een tafeltje. “We zullen Imogen dan wel gewoon aan boord tegenkomen als gast,” zeg ik. Ik vraag me diep achter mijn oren af hoe, er zoveel mensen op zo’n boot kunnen verkeren, die elkaar niet constant in de weg lopen. “Ik voel mij bevoordeeld, dat ik elke ochtend met zoveel heerlijk vers fruit de heerlijkste gerechten mag maken,” zeg ik tegen Gert. Wanneer het overgrote deel van de gasten aan het ontbijten is, hebben Gert en ik even de tijd, om te kijken waar we vanmiddag laat aan gaan liggen.

Ik zeg: “Misschien mogen we voordat we in Amerika aankomen, nog even op de brug kijken? Of in de machinekamer. Ik wil nog wel kijken, of we Imogen kunnen vinden.” Vanmiddag laat liggen we aan bij Reykjavik, de hoofdstad van IJsland.

“Er liggen nog twee andere cruiseschepen in de haven,” zegt Gert.

Wanneer de gasten uitvloeien over de straten van de hoofdstad, wil ik naar Imogen, horen hoe het haar nu vergaat. En alsof we naar elkaar op zoek waren, komen we elkaar tegen op één van de personeelsverdiepingen.

Het meisje rent met open armen naar mij toe. Als we een plekje hebben gevonden om te zitten, verteld Imogen in het honderduit over de aardige Meneer en Mevrouw Polka, van de Rolls Royce.

Imogen zegt: “Ik heb een mooie hut, met een eigen badkamer. Straks ga ik met de Polka’s Reykjavik in, om kleding voor mij te kopen, want dat heb ik niet bij me.”

Voordat ik met Imogen de gang uitloop, vraag ik aan haar: “Kom je een keertje naar onze hut?”

“Ik ga snel naar de receptie, want meneer en mevrouw Polka staan op mij te wachten,” zegt Imogen. De dagen worden gevuld met de werkzaamheden die nodig zijn aan boord, om de gasten het goede gevoel te geven, dat hun is beloofd in de brochure. Als het werk klaar is, ga ik een bezoekje brengen aan de bibliotheek op de bovenste etage van onze boot. Er hangt een aangename stilte, waar ik van hou. Het is bijna zover dat de ‘Vera Vanity’ zich los gaat maken van de kade.

Van de twee andere cruiseboten, is er al eentje weg. Ik zeg: “Het is te hopen dat alle passagiers weer aan boord zijn, voorzien van de al dan niet nodige koopjes, en souvenirs voor thuis.”

Vanaf onze eigen reling zien Gert en ik, het cruiseschip steeds verder van het eiland wegschuiven.

Gert weet te zeggen: “De volgende aanligplek wordt de hoofdstad van Groenland, de plaats Nuuk. Het is maar vijf uur varen, dus als we morgenochtend wakker worden voor het ontbijt, liggen we al stevig aangemeerd aan het eiland, met sneeuw het hele jaar door.” Voortglidend door het ijskoude water, meert de loodsbaas het gevaarte om drie uur in de ochtend aan in Nuuk. Zal ik samen met Gert vandaag genoeg tijd hebben om sneeuwballen te gooien, in midden Augustus? Maar eerst gaan we zelf ontbijten, en dan aan de slag om een alleraardigst ontbijt mogelijk te maken voor al die mensen, rondobberend op deze constructie van staal en hout,” zeg ik. Om negen uur kunnen de schorten weer aan de haak.

Er wordt op onze deur geklopt, en het is meneer Polka, met de vraag: “Willen jullie over een half uurtje, met mijn vrouw en mij kennis komen maken?”

Nieuwsgierig als ik ben, spreek ik af, wel met de vraag: “Is mijn vriendje Gert ook uitgenodigd?” Zo staan we een half uur later, bij hut nummer één. Meneer Polka doet open, het valt mij op dat hij op huis-pantoffels loopt, echt iets voor oude mannen. Mevrouw Polka komt met een dienblad vol met theespullen aanlopen, die ze op tafel neerzet. Ik zie wel dat het twee gezellige mensen zijn, die het meisje onder hun vleugels hebben genomen.

Meneer Polka zegt: “Wij wilde kennismaken, omdat jullie als eerste met Imogen in contact kwamen op deze zee- reus.” Ondertussen schenkt mevrouw Polka thee in. Ik vertel hoe we op deze boot terecht zijn gekomen.

Ik vertel ook: “Mijn Gertje is mij achterna gekomen, met de trein.”

“Deze theevisite is eigenlijk ook een uitnodiging voor jullie, om bij ons thuis op bezoek te komen in Palm Beach,” zegt mevrouw Polka. Misschien komt het er wel van, dat we in de Rolls Royce mogen meerijden naar het strand.

Ik zeg: “Als we vandaag nog in de sneeuw willen vertoeven, moeten we niet te laat vertrekken.”

Als we vertellen van de sneeuw, kijkt meneer Polka zijn vrouw aan, en zegt: “Vroeger waren we samen ook zo avontuurlijk.” Op de vraag hoe we naar de besneeuwde berg willen gaan, kan ik moeilijk vertellen, dat we ook vandaag een VW busje willen gaan stelen.

Voordat ik antwoord kon geven, stelt meneer Polak voor: “Jullie mogen op onze kosten met de taxi gaan. Maar dat jullie dan wel Imogen meenemen.” Het meisje staat te popelen bij het vooruitzicht. En zo gebeurt, er komt niet veel later een taxi voorrijden voor een retourtje sneeuw.

De winkeliers zijn hier ingesteld op sneeuwtoeristen, en binnen de kortste tijd heb ik drie sledes gehuurd. Via een klein kabelbaantje gaan we zonder moeite de berg op, om daarna razendsnel naar beneden te sleeën.

Het is heerlijke sneeuw, en er staan ook al enkele sneeuwpoppen.

“Als we een paar keer van boven naar beneden zijn gesuisd, wil ik eerst een paar foto’s maken,” zeg ik. Na een uurtje staat de taxichauffeur alweer te wachten op zijn ‘vrachtje.’

Weer op de boot laat Imogen dolenthousiast de foto’s zien, en zegt: Het was fijn in de sneeuw, en dat wil ik vaker doen.” Het woord ‘Palm Beach’ is een vooruitzicht, dat er soms zomaar dingen gebeuren wat je niet voor mogelijk hebt gehouden.

Ik roep: “We zijn net tien minuten in onze hut, nu de kapitein aan de machinekamer het sein geeft om te gaan varen. De volgende aanlegplaats zal de plaats Churchil, aan de Hudsonbaai zijn, in Canada. De plaats Nuuk zal snel verleden tijd zijn.” Ik ga me klaar maken om naar bed te gaan, het beetje make-up dat ik dagelijks gebruik, is er met een wattenschijfje snel af.

Op dit grote schip zijn er drie kapiteins, zodat er 24 uur rond de klok een verantwoordelijke op de brug staat. “Ik heb van Linda gehoord, dat kapitein Andre Anderson, van Deense komaf, de ‘Vera Vanity’ over zeven uur met de loodsbaas de Hudsonbaai in zal varen.”

De ‘Vera Vanity’ heeft haar naam pas drie jaar. Toen het schip in Deense handen kwam, kreeg de oceaanstomer haar huidige naam. De boot werd tien jaar geleden met haar gloednieuwe oplevering gedoopt als ‘Lovely Linda.’ Maar zoals vaak gebeurt bij een verkoop, vind er een naamsverandering plaats. Kapitein Andre vaart nu al 10 jaar op dit cruiseschip, en heeft al heel wat rondjes over de

wereldzeeën gevaren. “Kapitein Andre heeft geen vrouw en kinderen, en is echt zo kun je wel zeggen, getrouwd met de ‘Vera Vanity,” vertel ik. Samen met een aankomend kapitein, waken ze over alle klokjes en metertjes op het ogenschijnlijk duizelingwekkende instrumentenpaneel waarmee ze het schip in elke haven veilig kunnen aanmeren. Het grote stuur zoals vroeger is niet meer.

Gert zegt: “Er is als je ver kijkt al land te zien. Tussen twee landpunten, zie ik een doorvaart. Het is tijd om op te staan, en aan de ontbijt-maaltijden voor de vele cruise-gasten te beginnen.” De collega’s van Gert en mij nemen hun plaats in, aan één van de vele tafels. Een uur later worden al de lekkere broodjes, en de heerlijkste beleg soorten naar de eetzaal gebracht. “Ik zie, nu we de Hudsonbaai invaren, aan de linkerkant een vuurtoren, en rechts een soort van kasteel, dat wel wat van de glorie van weleer heeft ingeleverd,” zegt Gert. Een klein uurtje later ligt de cruiseboot tegen de wal aan, en kunnen de mensen van boord.

Ik loop met Gert hand in hand, het voor ons onbekende stadje in. Bij een groot, en mooi gebouw stoppen we. Het is zo te lezen een museum, met een speciale week waarin enkel Canadese schilders worden getoond. Gert zegt: “Ik ken je nog niet zo goed, of je wel eens een dwaling hebt dat je een museum wil bezoeken. Ik vind het oké, als we de schilderijen gaan bekijken, maar als er nog tijd is, wil ik ook het kasteel gaan bezoeken.”

Ik zeg: “Kijk, er zijn bankjes voor als je een schilderij op je in wil laten werken.” Als een gids aanstalten maakt om zijn ronde te gaan lopen, sluiten wij bij het groepje aan, om rondgeleid te worden.

Terug op het schip, vraagt mevrouw Polak: “Komen jullie nog even koffie drinken, want bij de volgende stop gaan we al van boord.”

Imogen vraagt: “Als het jullie nog een keertje lukt, komen jullie dan een keertje bij de Polakjes logeren?”

Imogen en Palm Beach. 4

Meneer Polak vraagt: “Wat hebben jullie, jonge mensen, voor verdere plannen?” “Op die vraag hebben we nog geen vast antwoord,” zeg ik. Onze volgende aanligplaats zal Palm Beach zijn. Na het avondeten is iedereen weer aan boord, en varen we met zijn allen naar Palm Beach, waar het grootste deel van de cruisegasten van boord gaan. Zo ook de Polakjes, en niet te vergeten Imogen, hun nieuwe dochter. Gert en ik, varen nog verder met de resterende gasten door naar Houston, bij de golf van Mexico, vanwaar het cruiseschip aan een nieuwe reis zal beginnen. Ik zeg: “Maar eerst is er ons bezoek aan Palm Beach, de plek van

zonnebaden, en je rijkdom laten zien, en elke dag cocktails drinken, en kreeft eten.”

“De Polakjes nemen hier hun twee nieuwe auto’s mee van boord,” zegt Gert. Na het ontbijt worden de twee auto’s voorzichtig van het schip gereden, door een aparte deur.

Ik zeg: “We hebben acht uur om Palm Beach te bezoeken, en een glimpje te proeven van het oord, waar het altijd mooi weer is.”

Meneer Polak vraagt ons: “Willen jullie niet vandaag, al op de thee komen?”

Gert en ik rijden met meneer Polak mee in de Rolls, en mevrouw Polak en Imogen, volgen met de rode Porsche. De villa van de Polakjes is een groot gebouw met een ijzeren hek, dat pottenkijkers op afstand houdt.

Mevrouw Polak zegt: “We zijn drie maanden niet thuis geweest, maar de tuinman en de kokkin, hebben de villa onkruid en spinnenweb vrij gehouden.” Het twee man personeel, heten de eigenaars welkom na zo’n lange tijd. Wij, als extra gasten worden meteen naar de stoelen bij het zwembad gebracht. En het blijkt dat iedereen eigenlijk wel trek heeft in koffie.

Na wat opgedoken geleende badkleding liggen Gert en ik, lekker te dobberen in het zwembad.

Imogen zegt: “Ik wacht nog even, ik moet nog even wennen aan al die rijkdom. Het ritje in de Porsche vond ik heerlijk.” Bij de Polakjes is ze met haar neus in de boter gevallen. De tuinman Philippe komt met twee handen vol met sinaasappels. “Die heb ik zelf verbouwd,” zegt hij.

“Ze zien er echt lekker uit, maar we moeten wel de vertrektijd van ons cruiseschip in de gaten houden,” zeg ik. Er is nog één haven, in deze mooie cruise die we moeten gaan. En dat is Houston, waar het schip nog een keertje extra goed schoon gemaakt wordt voor de volgende cruise, een korte ditmaal, van maar vier dagen, en wel naar San Francisco.

Ik zeg tegen Gert: “Vandaag heb ik niet eens de kans gehad om een Volkswagen te lenen.”

Als laatste uiting van hun gastvrijheid, vragen de Polakjes: “Kunnen jullie nog wel blijven voor het avondeten? Elsa heeft speciaal kreeften gekocht op de markt, ze heeft zo haar adresjes.”

“Het avondeten moeten we nog wel redden,” zeg ik.

“Dit is de eerste keer dat ik kreeft eet, en ik vind het eigenlijk best lekker, dat er onder zo’n harde huid zo’n lekker zacht vlees zit,” zeg ik.

“We kunnen na het eten nog wel koffie drinken bij het zwembad, maar dan moeten we wel op weg naar de ‘Vera Vanity’, als we de boot niet willen missen,” zegt Gert.

Mevrouw Polak zegt: “Na het eten rij ik jullie wel even naar de haven. Ik wil deze auto lekker pittig inrijden. In de Rolls mag ik niet hard rijden, de rode Porsche is meer mijn auto.” We nemen afscheid, van Imogen en meneer Polak. Na het uitstappen bij de haven, pakt mevrouw Polak haar portemonnee, en geeft ons genoeg geld zodat we op de boot zwemkleding kunnen kopen. Ze adviseert mij: “Sandra, koop een bikini, want zolang je een mooie strakke buik hebt, moet je daarmee pronken. Ik heb het tijdperk van bikini, s gehad, en het lijkt wel eeuwen geleden,” zucht ze.

Wij denken erover om in Houston ons salaris te innen, en ons avontuur te gaan zoeken op Amerikaanse bodem. Het land van Mac.Donalds en aardolie.

We kunnen wel merken, dat er veel reizigers van de boot zijn gegaan.

Ik zeg tegen Gert: “We zullen ook wel minder ontbijtbuffet klaar mogen maken morgen.” De opperbaas van deze cruise heeft op het mededelingen bord vermeld, dat op de laatste vaardag het personeel zich als betalende cruise gast mag gedragen. Ik sleep Gert snel mee naar de badkledingshop, en we vinden allebei mooi zwemkleding. Over vier dagen hebben we het plan om van de ‘Vera Vanity’ af te gaan. Maar daar kunnen we nog een paar nachtjes over slapen! We komen nog twee collega’s tegen, die ook over vier dagen van boord gaan. Deze jongen en meisje, gaan zich bij een groepje aansluiten, om daar naar goud te gaan zoeken. Dit stel is ook vanuit Duitsland op deze boot terecht gekomen. We spreken af, om er morgen verder over te praten.

Black Boris. 5

“Op zoek gaan naar goud, dat klinkt spannend, maar is een groot vraagteken,” zeg ik tegen Gert. De laatste etappe van de cruiseboot ‘Vera Vanity’ is ingegaan, en samen met de goudzoekers Astrid en Arie, genieten we van een heerlijk drie gangen menu. Morgen is de dag dat we afscheid nemen van de zee reus.

De volgende ochtend starten we met een lekker ontbijtbuffet (waar we nu ook van mogen eten, in plaats van het alleen te mogen neer zetten.) Tezamen met al onze aardse bezittingen, nemen Gert en ik afscheid van alle collega’s. Naast het algemene informatiebord gaan we op een bankje zitten, om te bedenken hoe we deze dag zo nuttig mogelijk kunnen invullen. Astrid en Arie willen met een Greyhound-bus het binnenland intrekken, op zoek naar goud. Ik kijk op het informatiebord, en zeg: “Ik lees hier op het bord, dat er keukenpersoneel en

schoonmakers gezocht worden aan boord van de olietanker 'Boris,' een schip nog groter dan de 'Vera Vanity', wel de helft groter." Als ook Gert het stukje papier heeft gelezen, kijkt hij mij aan, en weet al wat ik denk.

Ik lees op het papiertje: "Het schip zal via Canada varen, waar ze de Boris halfvol tanken met ruwe olie, en boven in Canada nogmaals tanken, en dan tot aan de nok toe gevuld via Rusland doorvaren naar China, waar weer heel veel auto's blij zullen zijn, met de van ruwe olie te maken benzine."

Gert zegt: "Dit te maken besluit, zet wel een dikke streep door onze Amerika plannen." De lange afstands-bus komt al aanrijden. Als Astrid en Arie een plekje hebben gevonden achter een van de ramen, wordt er enthousiast gezwaaid. Ik heb beloofd, dat we per telefoon contact zullen houden, waar ze zijn, en of ze al goud hebben gevonden. Met onze bagage lopen we naar de kade waar de 'Boris' aangemeerd ligt. Dit is echt wel wat anders dan de vrolijk gekleurde vakantie 'Vera Vanity.'

Ik zeg: "Een geheel zwart schip, met dan nog wel een brede blauwe streep doorlopend over de hele sloopshuid, gaan we daar aan wennen, denk je?"

Na een paar keer vragen komen we bij de kapiteinshut, en kloppen netjes aan. Een vrouwenstem roept ons binnen, en we zien een knappe vrouw van ongeveer veertig jaar, heel wat anders dan de norse man, met een dikke snor, die ik verwachtte.

De kapitein stelt zich voor: "Noem mij maar Abby," zegt ze. Als Gert en ik, het naar ons zin hebben op de 'Boris' kunnen we in één jaar twee x de aardbol rond, met soms een andere bestemming, maar meestal bestaat de route uit Amerika, China en eindigend in Afrika. Abby zegt: "Wanneer is gebleken dat je een goede kok bent, zal je meer verdienen, dan wat je op de 'Vera Vanity,' verdiende."

Je komt in een keuken te werken waar voor 20 man personeel (15 mannen en 5 vrouwen) gekookt wordt. En jou, Gert, heb ik graag bij de schoonmaakploeg. Al is de sloopshuid zwart, dan nog moet de binnenkant schoon zijn," zegt Abby. Ik zeg: "Wij twee willen graag komen werken op de 'Boris.'"

We krijgen een warme hand van kapitein Abby, (kort voor Abbygail) Ze belt een collega op, en die gaat ons een rondleiding geven.

Ze zegt: "Hoi, ik ben Julia, en ik werk al zes jaar op de Boris, ik zal jullie een rondleiding door de keuken geven, en laten zien waar de hutten van het personeel zijn. Jullie krijgen een tweepersoonsshut, met een klein tv toestel. Morgenavond zal de 'Boris' vertrekken aan zijn derde reis van dit jaar. Tot die tijd hebben jullie de tijd, om het schip te verkennen, en nog aan wal, wat van Amerika te proeven."

Ik vertel Gert: “Ik krijg net bericht, dat Astrid en Arie er al 100 kilometer op hebben zitten. Het goud zoeken start in wat bergachtiger terrein,” zegt Astrid. De afstand tussen hen, en de zwarte ‘Boris’ waar Gert en ik ons hebben aangemonsterd wordt snel groter. Ik zeg: “Gert, nu we zo op de kade lopen, en ik vanaf deze plek naar de stoere, en gigantische ‘Boris’ kijk, vind ik de naam ‘Boris,’ wel goed gekozen. We gaan eerst ansichtkaarten kopen om naar onze ouders te sturen, voor we morgen alweer vertrekken. Met mobieltjes is iedereen natuurlijk supersnel te bereiken maar een kaartje, met een woordje van ons, vinden ouders erg fijn.”

In een supermarkt vlakbij kopen we een fles fris, en wat te knabbelen voor bij de tv. Er wordt omgeroepen, dat over een uur al het personeel zich in de kantine moet melden. De regels, en de gang van zaken op het schip, zullen worden uitgelegd. De dag van vertrek van de ‘Boris,’ hebben Gert en ik nog tot zes uur s’ avonds, om wat van Amerika te zien. Ik loop deze avond, voor het eerst met het keukenpersoneel mee. Gerts werk begint morgenochtend pas om tien uur. Na mijn keukenwerk, zijn we gezellig samen in onze hut. Om elf uur, zeg ik: “Gertje, welterusten, ik ben benieuwd naar ons ontbijt, morgenochtend.”

Ons eerste ontbijt op de ‘Boris’ is gezellig, we hebben vrolijke collega’s. Hun namen moet ik nog gaan onthouden. Ik zeg: “Je krijgt vandaag heus nog wel meer te eten, hoor.”

Hij antwoordt: “Maar het is allemaal zo lekker.” Na het ontbijt lopen we over het haventerrein, als ik tussen de geparkeerde auto’s een rode Volkswagenbus zie staan.

“Kom, Gert, mee naar de auto, snel gaan zitten in de bus. Als ik de juiste bedrading met elkaar verbonden heb, gaan we rijden,” zeg ik. Het motorblok begint de diesel rond te pompen. Ik zeg: “Ik heb VW- busje nummer zoveel, aan de praat gekregen. Er ligt wel een hoop rommel in de auto, een volle asbak, oude kranten. Als ik in de toekomst mij ga settelen, komt er zeker een VW bus op de oprit te staan.” Het eerste stadje dat we binnenrijden heeft een groot winkelcentrum, waar we vast kunnen slagen voor wat spullen, die we in onze komende zeereis kunnen gebruiken. Ik parkeer ‘ONZE’ Volkswagen naast een VW bus met een camperopbouw.

“Eerst gaan we wat drinken op een terras,” zegt Gert.

“De winkeltjes zijn wel in mijn straatje, het is goed dat jij er bij bent, om het reisgeld te beheren,” zeg ik. Op de parkeerplaats terug, zie ik wat leven bij de camper naast ons. Op de bovenkant van het voorraam staat in witte plakletters, de namen Leonard en Liesbeth te lezen.

Brutaal als ik ben, loop ik op de man af, hem aansprekend met Leonard, die daarop een ietwat vragend kijkt naar mij, het meisje met de vlotte babbel. Ook Liesbeth voegt zich bij het gesprek. “We zijn al drie jaar op reis. We willen nog door Canada en Alaska gaan reizen, met onze dertig jaar oude bus.” Tien minuten later heeft Liesbeth vier koppen koffie klaarstaan op het inklap tafeltje. Wanneer het gesprek komt op de reis, die Gert en ik maken, zegt Liesbeth: “Jullie zijn een jongere uitgave van ons.” Ik ben blij dat er niets gevraagd werd over onze rode VW-bus. Net alsof ze aan elkaar zitten, rijden de van elkaar familie zijnde Volksbussen het parkeerterrein af. Leonard stuurt rechtsaf, en ik links. Bij de eerste de beste afvalbak parkeer ik MIJN vervoersmiddel er bijna tegenaan, en gris een lege doos van de achterbank.

“Ik kieper alle oude kranten, en dingen die niet voorin horen in de doos. Wat zal de echte eigenaar blij zijn, als hij zijn bus terug krijgt,” zeg ik. Uit de Greyhound-bus die Astrid en Arie steeds dichterbij brengt naar de klompen goud, zijn de laatste tweehonderd km geen mensen uitgestapt, ook niet het jonge meisje en haar moeder die voor hen zitten.

Het meisje heet Paulien, en ze vertelt: “Ik kan al mijn eigen naam schrijven.” Astrid en Arie hebben besloten, dat ze de volgende halte uitstappen om een hotel te zoeken, en morgenochtend weer op de bus te stappen. Ze hebben ook niet zo veel haast om ongemakkelijk in de Greyhound te moeten slapen. Pal naast de bushalte is een Holiday-inn hotel.

Arie zegt: “Even inschrijven, en dan gaan we na het opfrissen kijken, of ze hier ook een menukaart hebben.” Gert en ik besluiten de rode (opgeruimde) VW-bus bij het havenkantoor achter te laten.

Ik zeg: “Aan al dat Vega gedoe doen we niet mee, en eten als echte Amerikanen Spareribs. Gert en ik zijn ruim op tijd aan boord terug, om ons te melden bij de ‘Boris’ kantine, waar ik mee ga helpen met het bereiden van het avondeten.

Vanavond zet de grote olietanker koers naar Vancouver, de eerste van de twee plaatsen in Canada, waar we ruwe olie gaan laden. Gert wil in Vancouver naar het gebouw genaamd ‘Living Shangri-la,’ met wel 64 verdiepingen. Maar eerst aandacht voor mijn nieuwe job, lekker avondeten maken. Er is veel te bepraten over dingen. Zoals waar vaart de ‘Boris’ als eerste land, en haven naar toe? Hoe zal het gaan met het werk in de keuken van de buik van ‘Boris?’ Leonard en Liesbeth starten de ochtend met verse broodjes, van weer een andere bakker. Liesbeth zegt: “Dat is het leuke van reizen, je ontmoet steeds nieuwe mensen. Die je daarna waarschijnlijk nooit meer van je leven zult zien.” Aan hun tafeltje in de camper smeren ze hun broodjes. Als de koffiepot leeg is worden alle losse

dingen opgeruimd, en start Leonard het oude beestje. De eerste tien minuten moet Leonard rustig rijden, en als de temperatuurmeter zeventig graden aanwijst, kunnen ze harder dan tachtig km/ per uur rijden. Voor Gert en mij was het een kort nachtje, want er moet gewerkt worden in de keuken, om het ontbijt voor te bereiden.

Het is twee dagen varen naar Vancouver, en in die tijd beginnen we aardig door te krijgen, wat er van ons verwacht wordt.

“Ik mis een beetje de vrolijkheid van de cruise gasten. Hier is echt iedereen bezig met geld verdienen,” zeg ik. Het personeel aan boord komt van over de hele wereld. Gaandeweg de route die de ‘Boris’ vaart komen er nieuwe mensen bij, en verlaten ook anderen weer de zee-reus. En als dan toch na veel zoutwater de haven van Vancouver in zicht komt, zijn er veel blijde gezichten, als de loods aan boord komt van de ‘Boris.’ Op het dek start er bedrijvigheid, want hoe sneller alles aangekoppeld is, stromen de grote opslagtanks aan wal leeg. Er is Gert verteld: “We moeten hier 36 uur leggen, voordat de ‘Boris’ al de ruwe olie opgeslurpt heeft. Dat betekent, dat er een volle dag over blijft om Vancouver te bekijken.” Zullen ze hier ook Volkswagen busjes hebben? Over de loopplank verlaten we het schip. Vancouver is best wel toeristen gericht, en zo komt het dat we langs een fietsenwinkel lopen, waar ze fietsen verhuren. Tien minuten later stappen we beide op een stalen ros. “We hebben elkaar nog nooit zien fietsen, en ik heb eigenlijk in geen vijf jaar meer gefietst, sinds ik mijn auto-rijbewijs heb gehaald heb ik alles met de auto gedaan. Ik was vergeten hoe het is om uit te waaien, en alles in een mooi tempo aan je voorbij te zien komen,” zeg ik.

Via een winkelstraat komen we bij het gebouw met 64 verdiepingen, waar Gert over gelezen had. “We moeten de fietsen goed vastzetten, anders krijgen we onze borg niet terug,” zeg ik. Halverwege omhoog, moeten we overstappen, zodat we in geval van een los geslagen lift, niet vierenzestig verdiepingen naar beneden storten.

“Ik moet er ook niet aan denken, om tweeëndertig verdiepingen naar beneden te vallen. Het is echt hoog, vierenzestig verdiepingen. Hier zo boven op het gebouw is het wel mooi, ik zie de ‘Boris,’ die ligt te wachten,” zeg ik. Ik weet ook wel, dat als de zee-reus klaar is in de haven zij gewoon vertrekt, met of zonder Gert en mij. Astrid en Arie komen in het bergachtige gebied, waar ook nu nog goud gevonden wordt. Arie weet niet of er veel gelukzoekers zijn zoals hun twee. Als dit dorpje goede vooruitzichten heeft, moeten ze een goedkoop motel vinden, dat dienst

doet als basis vanwaar ze hun fortuin bij elkaar gaan zoeken. Wanneer ze een goede plek gevonden hebben, moeten ze dat niet vertellen aan iemand. We hebben nog geen busje gezien, en is er de kans dat we niet op tijd zijn voor de verdere tocht met de 'Boris'. Als we richting de kade gaan waar wat collega's aan komen lopen, gaan we ook naar binnen. Als we door het schip lopen kunnen we ook de stuurhut in.

Deze boot is een bedrijf, het niet de bedoeling dat ander personeel (die daar niets te zoeken heeft) daar binnen is.

"Ik heb vanavond geen keukendienst, we kunnen samen aanschuiven, en zien wat er vanavond op het menu staat," zeg ik. Morgen hebben we in Vancouver tijd om de toerist uit te hangen. Na het avondeten gaan we naar onze hut, en kijken een speelfilm. We besluiten om elf uur te gaan slapen.

De volgende ochtend zijn we om kwart over zeven gewassen en aangekleed. We zijn van plan om de hele dag Vancouver te verkennen. We willen met het openbaar vervoer naar het centrum rijden. Na het ontbijt zeg ik: "Ik ga even mijn lege rugzak pakken, voor als we chips en frisdrank kopen." De bushalte is buiten het haventerrein, en er staan al meer mensen te wachten. De buschauffeur rekent ons twee kaartjes voor omgerekend drie Euro. Veel winkels hebben hun verkoopwaar op de stoep voor de winkel uitgesteld.

"In Amsterdam is dat vragen om diefstal. Of hakken ze hier nog een hand af, na het betrappen op het stelen? Dan denk je wel twee keer na voor je steelt," zegt Gert. Gert koopt bij een groenteboer twee bananen.

Bij een showroom van Avis autoverhuur staat een VW bus te pronken, zo, van, "Neem mij mee voor een dag, en ik zal je brengen waar je maar wilt." Ik hoef alleen maar naar Gert te kijken. Na overleg van onze paspoorten kunnen we na een borg betaald te hebben, zien hoe de man in zijn nette pak de glimmende bus voor ons naar buiten rijdt. Ik vraag aan Gert: "Mag ik de eerste paar uur, de baas over het stuur mag zijn?" Door de koude temperatuur is hier wel sneeuw blijven liggen. "We kijken de rest van de winkels wel, als we eerst een stuk hebben gereden," zeg ik.

"Ik heb het gevoel of deze bus nog geen jaar oud is, en we komen steeds meer in de sneeuw terecht. Ik heb wel het gevoel dat toen ik klein was, er elke winter een mooi pak sneeuw viel in Nederland. Maar ik ben hier op een heel andere hoek van de aarde," zeg ik.

Gert zegt: "In de verte zie ik een parkeerterrein met een mega supermarkt. Zo kunnen we een eten en drinken voorraadje aanleggen, want we gaan nog niet eerdaags van de 'Boris' af."

“Ik denk dat we een winkelwagen nodig hebben. We gaan elk gangpad door,” zeg ik. Na de mega supermarkt rijden we nog verder weg van de ‘Boris.’

Langs een park rijdend, vraagt Gert: “Gaan we kijken, of ze hier een bevroren meer hebben waar geschaatst wordt?” Gert heeft gelijk, we horen dat er verderop meerdere kinderen bij elkaar zijn.

“Net als in Nederland zijn er hier ook beginnende schaatsers, die met een stoel hun evenwicht leren te houden. Ik ben blij dat ze hier geen schaatsen verhuren. Gert, kan jij ook schaatsen,” vraag ik. We gaan lekker een potje sneeuwballen. We lopen nog een stukje door het witte park, en als we bij de gehuurde Volkswagen terug komen, is het lekker om in de warme auto te stappen. “Gaan we een toertje maken over wat binnen weggetjes?” vraag ik.

We rijden door dorpjes, en zien dat er een circus zijn tenten heeft opgebouwd. Gert zegt: “Misschien zijn we op tijd om een voorstelling mee te maken.”

We kopen twee kaartjes.

Ik zeg: “Dit is gelukkig nog een circus met echte wilde dieren.” Voordat we de tent binnen lopen, zie ik dat er een jongetje wat loopt te draaien, en sip te kijken.

Ik roep het jochie naar me toe, en vraag hem: “Wil je ook naar het circus komen kijken?” Beteuterd richt hij zijn gezicht naar mij, en verteld: “Ik heb niet genoeg geld om naar binnen te gaan, ik heb twee euro te kort.” Ik kijk Gert aan, en die knikt.

Ik zeg: “Wij kopen voor jou een kaartje, en ga jij van je eigen geld popcorn en drinken kopen.” We zien het ventje opbloeien tot een vrolijk gastje. “Het is een heerlijke voorstelling, net zoals vroeger,” zeg ik.

Het ventje naast mij, die overigens Tim heet, geniet van alle verschillende acts. Twee uur later hebben we alles gezien, en gaat iedereen aanstalten maken om de tent te verlaten.

Tim bedankt Gert en mij, nogmaals voor het toegangskaartje, en verdwijnt in de groep weglappende mensen. Morgenvroeg vaart de ‘Boris’ weer verder.

“Het is tijd om een restaurant op te gaan zoeken,” zeg ik. In het volgende dorpje zien we een gebouw, met een uithangbord waarop staat, dat je nergens lekkerder kunt eten dan bij dit restaurant. Ik zeg: “Laten we hier gaan kijken.” We beginnen met soep, en als we bij het toetje zijn, hebben we heerlijk gegeten.

De verhuurbaas is blij dat de Volkswagenbus heel terug is.

“We kunnen voor vannacht terugrijden naar de ‘Boris’, of we zoeken een hotelletje op met een kingsize tweepersoonsbed,” zegt Gert. De keuze is gauw gemaakt, en het wordt een hotel. De meneer aan de receptie is alleraardigst, en geeft ons kamer nummer zeven.

“Drinken we voordat we gaan slapen, in de hotelbar nog een drankje?” vraag ik. Op het grote bed kunnen we onze lol niet op vanwege de ruimte. Bij het geluid van de tv vallen we in slaap, tot het de volgende dag tijd is voor het ontbijtbuffet.

We nemen met een gevuld bord plaats aan een ontbijttafel. Ik heb twee croissantjes met kaas, en Gert heeft twee pistoletjes. Na het hotel vullen we onze dag met winkeltjes kijken. In de middag vinden we nog een park waar we lekker door de sneeuw wandelen. Het schip zit nu propvol met ruwe aardolie. Als de avond valt, en de ‘Boris’ los komt van de kade, zullen we drie dagen over de Beringzee varen, om dan aan te meren in Tokio waar we een derde van het goedje lossen. Leonard en Liesbeth rijden op eigen tempo door een sneeuwvrij gebied. Op een volle tank diesel rijdt hun bus gemakkelijk 800 kilometer. Voor hun geen hotel, elke avond zo rond elf uur klapt Leonard de eettafel naar beneden, en maakt Liesbeth het bed op. Liesbeth rijdt wel eens, als Leonard moe is. Dat mag ook wel, hij is 81 jaar. Liesbeth is vijf jaar jonger. Ze hebben een appartementje in Apeldoorn, waar ze de helft van het jaar zijn, als de temperatuur in Nederland te doen is. Ik weet alles te vinden in de keuken. “Twee dagen van de drie daagse vaart, zullen we op volle zee varen zonder land te zien,” zeg ik. Op de tweede dag krijgen we in de kantine uitgelegd, wat we moeten doen en wat niet, als er alarm wordt geslagen. Er wordt uitgelegd waar de reddingsboten zijn. Het overgrote deel van de bemanning is nog nooit in Tokio geweest. Ik zit al in mijn laptop te pluizen waar Tokio bekend om is. De raffinaderij is in Yokosuka, ten zuiden van Tokio.

“Het is een overweldigend gezicht, dat waar je maar om je heen kijkt, je alleen maar water ziet. En niet eens water wat je kan drinken. Ik heb wel eens een slok zeewater binnengekregen,” zeg ik. Vroeger kwam het weinig voor dat ik met mijn ouders, en mijn broers naar zee ging.

Na twee dagen volle zee zien we land in de verte. Het is donker als we de haven binnenvaren met de loodsmans.

Ik zeg: “Hoe mooi is het om al die lichtjes te zien, te bedenken dat er achter elk lampje een huiskamer schuilt, of een slaapkamer waar huiswerk gedaan wordt. Ook lampjes waar in kantoren druk gewerkt wordt, om een salaris bijeen te krijgen.” Langzaam vaart de ‘Boris’ de haven in, om aan te leggen aan een verlichte kade voorzien van havenkranen met op de achtergrond ontelbare zeecontainers in allerlei kleuren.

Ik vraag aan Gert: “Zie jij waar de pijpleiding is, die ze aan de ‘Boris’ zullen aankoppelen?” Over de kade lopen allemaal mannetjes in gele overalls, in een wirwar van en naar de plek waar de ‘Boris’ aan gaat liggen.

“Als de ‘Boris’ is aangemeerd in de haven kunnen we twee dagen de omgeving gaan verkennen,” zeg ik. We gaan met het openbaar vervoer.

In een koffietent aan de kade bestellen we twee lekkere menu’s. Gert en ik zijn nu in het hart van Yokosuka, en er zijn in deze lange straat drie musea. Het eerste wat we bezoeken, gaat over China en Japan in de tweede wereldoorlog. Hoog aan de plafonds hangen allerlei kleinere vliegtuigjes, waarvan er ook exemplaren op de grond staan. Ik zeg: “Er zijn ook kleine kamikaze-toestellen, wat eigenlijk vliegende bommen waren, waarin de piloot een keer in kroop om er nooit meer uit te komen. Voor volk en vaderland, en een fijn plekje in de hemel, boorden zij hun vliegende bom in de meest kwetsbare plek van een vijandelijk schip, de machinekamer.”

Yokosuka. 6

Met als resultaat, een portret op de schoorsteenmantel van een eeuwig trotse vader en moeder. Gert en ik hebben besloten om vanavond aan boord van de ‘Boris’ te slapen, en morgen lekker na een (gratis) ontbijt weer Yokosuka in te trekken.

Ik zeg: “Ik zag op internet dat er een treintje is, dat de bergen in gaat, en het lijkt mij leuk, als we daar ons geluk eens beproeven. Maar dat wordt morgen.”

We gaan in onze hut een film kijken. Allebei zien we het eind van de film niet, en slaapdrongen doet Gert de televisie uit, en op het reiswekkertje na is het stil in onze hut. Het zoute water kabbelt tegen de stalen scheepshuid. De oliepompen zijn uit volle macht bezig om de aardolie (gewonnen diep uit de Amerikaanse grond) over te hevelen naar de vijand uit de tweede wereldoorlog. Het kan gek lopen.

De volgende ochtend zijn we om acht uur paraat bij het ontbijt buffet.

Zoals altijd zijn er volop broodjes.

“De ochtend als we weer gaan varen heb ik ontbijtdienst, maar vandaag gaan we met een treintje de bergen in. Het is zo’n tien minuutjes lopen naar het beginstation,” zeg ik. Ze zijn al een half uurtje open, en er staat een handje vol mensen te wachten op de tweede rit. Het treinstel is zoals op de zijkant vermeld uit 1930. Zo te zien, hebben ze nog de eerste machinist uit 1930. Een oud verfrommeld baasje, die Gert en mij ook vast wel uren verhalen kan vertellen over het Japan van vroeger. Het treintje blijft nog een tiental minuten staan om voller

te geraken. Als driekwart van de bankjes vol zijn, klinkt de stoomfluit, en zet het geheel zich in beweging.

“Het heeft iets wat je alleen kan ervaren als je er in zit, het geluid en gehobbel,” zeg ik. De bankjes wiebelen van links naar rechts, en de kinderen kijken verrast om zich heen. Langzaam zigzaggend kruipt het treintje omhoog. Hier en daar riskeren kippen hun leven, door vlak voor het treintje over te steken. “Ik bedenk dat wij over een paar jaar, met onze kinderen in een soortgelijk treintje kunnen zitten,” zeg ik tegen Gert. Halverwege de bergtop is er een tussenstation, maar Gert en ik gaan helemaal door naar boven, zoals de meeste treinpassagiers.

“Ik heb de kriebels overal, heerlijk,” zeg ik. Boven aanbeland met het treintje gaan we een drankje nemen, en een broodje eten. Dan zie ik in de zijkant van het kronkelende paadje een heel mooi schitterend dingetje. De zon doet haar best om het te beschijnen.

Het is een steentje met veel kleuren in elkaar overgaand. Ik buk, en raap het op. Gert is ook geïnteresseerd, en ik poets het op met mijn zakdoek.

“Ik vind dat we dit de ‘Boris’ steen gaan noemen. Ik vind dat deze ‘Boris’ steen, staat voor onze liefde voor elkaar,” zeg ik. Gert slaat z’n arm om mij heen, en zo gaan we samen weer in het boemeltje. “Het voelt vertrouwd om samen geschiedenis te schrijven, met de wetenschap dat het morgen gedaan is met onze paar vrije dagen. We gaan vroeg de kooi in,” zeg ik. De volgende ochtend krijgt het personeel te horen, dat het schip zich gaat klaar maken om de haven te verlaten. Er zijn hier ook levensmiddelen de ‘Boris’ in gegaan. Er komen weer nieuwe schepen binnenvaren. “De plek van de ‘Boris’ blijft niet lang leeg,” zeg ik.

Nu nog één haven, en dan is de ‘Boris’ leeg. Vanmiddag ga ik weer beginnen in de keuken. De nieuwe vers producten moeten nog op hun plek worden gelegd, zodat we er niet naar hoeven te zoeken,” zeg ik.

De volgende aanlegplaats van de ‘Boris’ is Toamasina, de havenstad van Madagascar. Op dit eiland staat een olieraffinaderij, die de ruwe olie daar verwerkt, waarna schepen de benzine en diesel door transporteren. Het is nog wel een paar dagen varen, maar we zullen niet veel op open zee varen.

Gert werkt in een klein ploegje.

“Elke dag pakken we een ander deel van het schip aan, zodat na een week de ‘Boris’ helemaal schoon is. De machinekamers hebben een ander schoonmaakschema, dan de rest van het schip,” zegt Gert. Na twee dagen varen komen we in Toamasina aan. Er liggen al twee grote schepen aan de kade. De loodsbaas die aan boord is gekomen, vaart de ‘Boris’ tussen de twee schepen in. Nog voordat de loodsbaas van boord is, is ons schip al aangekoppeld aan de

pompinstallatie, die de 'Boris' tot aan de laatste liter leeg zal zuigen. Mijn collega Nikki en ik, gaan de restanten van het ontbijt opruimen. "De bemanning mag vandaag de kade op. Hier gaan we een nogal ongebruikelijke vracht ophalen. Wanneer de 'Boris' geen olie vervoerd, zal hij namelijk een totaal van zo'n drieduizend geplette auto wrakken inladen. Een grote havenkraan zal de wrakken uit de spoorwagons tillen, waarna een tijdelijk in de buik van 'Boris' gehesen kraan, de wrakken een plekje geeft zodat het ruim optimaal gevuld zal worden. Met die vracht van oud ijzer, komen we dan na twintig dagen varen bij Amerika. Daar gaan al de gewezen auto's op een lopende band, waar ze uit komen als ijzerschroot, waarna ze in een smelterij verwerkt worden tot nieuwe platen ijzer," vertel ik.

Hoe kunnen Gert en ik onze tijd het best besteden? Ik googel het een en ander. "Rondom de haven is er niet veel cultureels te beleven, wel is er 'Toamasina Beach,' een grote strip strand met palmbomen en Beach clubs. Dat wordt zwemkieren mee, en zonnebrand. Dat laatste moeten we nog wel kopen," zeg ik. Er rijdt een bus vanaf de haven langs het strand.

"Ik zie wel dat het er allemaal armoedig uit ziet, als ik de woningen bekijk. Ik heb het gevoel dat we ons geld goed in de gaten moeten houden. Wel zie ik veel politie op straat," zeg ik.

"Als we de bus instappen heb ik het idee, dat er zo een man de bus in kan komen stappen, met een geit aan een touwtje," zeg ik. Ik krijg een beetje gelijk, er zit al een vrouw in de bus, met kippen in een kratje. Na een kwartiertje mogen we uit de bus, en lopen we naar een grote ijzeren schutting, waarvan we het eind niet kunnen zien. Met grote letters is er in felle kleuren op geverfd, dat we bij 'Toamasina Beach' zijn aangekomen. Om het strand op te komen, moeten Gert en ik, omgerekend ieder vijf euro betalen. Dat betaald te hebben, is het alsof we op een Bountyeiland terecht zijn gekomen.

Ik zeg: "Er zijn hier zoals op elk strand winkels, die precies verkopen wat de klant nodig heeft. Bij de Polaks hebben we ook gezwommen, maar ik wil hier kijken, of er nog mooiere bikini's hangen." Ik hoef niet lang te zoeken, tot ik er één gevonden heb. Gert houdt van bikini's die met weinig stof gemaakt zijn, weet ik al wel. Wanneer al de geplette autowrakken aan boord zijn, gaan we wel voor twintig dagen de zee op. Ik heb nog nooit zolang zonder vaste grond onder mijn voeten geleefd. Ik heb ook een rieten zonnehoed bij onze boodschappen toegevoegd. Bij de kassa pak ik twee blikjes drinken uit de koeling.

"Als ze zijn afgerekend, gaan we buiten eerst de blikjes opdrinken, nu ze nog koud zijn. We zijn niet de enige, die aan een dagje strand gedacht hebben," zeg ik.

We rollen onze strand lakens uit, en eigenen ons voor de komende uren een stukje zandgrond toe. Vanaf onze plek kunnen we de 'Boris' zien liggen.

Gert zegt: "Ik sta er wel eens bij stil, hoeveel werk het is om zo'n olietanker te maken, en dan is een cruiseschip met zoveel dekken en hutten, wel even meer arbeidsuren. Als ik zo van een afstand naar de 'Boris' kijk, vraag ik mij af wanneer, en wie er in de toekomst besluit dat het schip gesloopt gaat worden, of onder een andere naam zijn levensjaren nog wat rekt?"

"Ik vind ook dat de 'Boris' nog wel zeker tien jaar door kan varen. En de naam 'Boris' vind ik wel passen bij het lompe grote schip," zeg ik. Ik ben blij met mijn nieuwe bikini, en ik heb al wel gezien, dat er hier enkele vrouwen topless liggen te zonnen. Ik zie ook, dat er veel jongens van rond de zestien op het strand zijn. Als die jongens nu straks weg gaan, denk ik er misschien over, om een half uurtje mijn bovenstukje af te doen. Ik weet eigenlijk niet hoe Gert daar over denkt. "Wil je mijn borsten helemaal voor jezelf, of gun je een ander ook wat?" vraag ik.

Ik draai me naar Gert toe, en vraag hem: "Mag ik hier van jou topless gaan?" Gert begint gelijk met: "Bij al die puisterige jongens? Zonder die jongens ga ik erover nadenken. Maar waarom vraag je aan mij om goedkeuring?" zegt Gert.

"Ik vind dat nu we samen een steeds hechtere band krijgen, we dat soort dingen ook samen moeten beslissen. Al hoop ik wel dat de groep achtste klassers snel naar huis gaan, en jij zou je gezicht er ook niet van af draaien, als ik de helft van mijn nieuwe aankoop in mijn tas zou doen," zeg ik. Naast onze strandplek zitten twee kinderen van net een jaar druk te scheppen. Hun moeder stelt de mini-parasol in, zodat het tweetal niet in de volle zon zit.

Gert zegt: "De rij treinwagons met geplette auto's is een mooie manier van recyclen, al is het jammer dat er hier in de buurt geen recycle en autofabriek is."

"Over drie uur moeten we weer paraat staan in de dikke buik van onze 'Boris.' Zo op het strand liggend is iedereen hetzelfde. Geen uniform, of werkkleding aan maakt de zonnende mens wel relaxter," zeg ik.

"Ik heb hier op het strand uitgerekend, dat als de havenkraan in twintig minuten tien autowrakken kan verwerken, dan zijn dat in een uur dertig auto's, dat betekent dat er honderd uur getakeld gaat worden, en dat we dan vier dagen hier vast liggen. Ik had er niet over nagedacht, maar dat geeft ons wel meer kans om een bestelbus te gaan zoeken, en in die vier dagen niet betrappt te worden," zeg ik.

Gert zegt: "Het aantal avondmaaltijden zal verschillen, omdat een deel van de bemanning niet op de 'Boris' zal eten."

Ik zeg: "Ik wil iemand vinden die ons kan vertellen, wat er mooi is in Toamasina, en we gezien moeten hebben. We kunnen het beste vanavond aan de wal gaan eten, bij een restaurant waar ook één van de gezinsleden goed schoolengels kan

spreken.” Het ziet er goed uit op het strand, de groep scholieren die hier komt om naar topless vrouwen te kijken, maakt aanstalten om te gaan.

Ik zeg: “Ik ben toch wel kieskeurig, aan welk publiek ik ze tentoonstel.”

We hebben nog een uur voordat ook wij in gaan pakken, maar we gaan hier vaker komen, als we nog drie dagen aan de kade blijven liggen. De scholieren zijn allemaal vertrokken.

Ik vraag: “Wil je de strik uit mijn bovenstukje trekken? Vandaag is de eerste keer dat ik zonder bovenstukje op een strand ben. En dat het op het eiland Madagascar vlakbij Zuid-Afrika zou zijn, heb ik nooit kunnen denken. Ik voel me wel aangestaard.” Ik wil wel gelijk de zonnebrand, want het idee dat ze allebei te veel zonlicht krijgen op dit Madagascarse strand wil ik voorkomen. Gert bekijkt als belangstellende buurman de handelingen van mij van dichtbij.

Ik ga eerst op mijn buik liggen. De andere topless dames houden ook nog steeds vol. “Vergeleken met hen heb ik nog de kleur ‘melkfles,” zeg ik. Als ik Gert ook duidelijk heb gemaakt dat we hier nog niet weg zijn, komt ook bij Gert binnen welke rekensom ik heb gemaakt. Gert heeft wel door, dat hij de resterende strandtijd vandaag tegen een rug moet zitten kijken.

Dat ik het durf, vind hij wel stoer. Als wij ook gaan opruimen om naar de ‘Boris,’ terug te gaan, stappen er meer mensen op. Misschien komen we elkaar hier morgen weer tegen, en komen we te weten waar we onze toeristentijd het beste kunnen invullen. Aan boord van de ‘Boris’ zie ik dat er een intekenlijst hangt, voor wie er de komende dagen aan boord wenst te eten.

Ik kijk Gert aan: “Vinden we het wel spannend, om twee van de vier dagen aan wal te eten?” Ik teken in op de lijst. Er staan al veel namen op.

“Iedereen heeft blijkbaar zin in een uitje,” zegt Gert. Mijn kook collega’s en ik, hoeven maar voor de helft van de bemanning warm eten te maken.

“Dan zijn we eerder klaar, en kunnen we eerder de wal op, zeg ik. Ik drink nog wat, en ga dan een paar dekken hoger naar de keuken. Moet ik straks wel goed op het werkrooster kijken, want ik ben vandaag uit gewoonte naar de keuken gelopen. Verkrampt van het film kijken, komt Gert van ons bed af, en doet zijn schoenen aan. Ik doe een lekker luchtje op, en zeg: “We gaan uiteindelijk uit eten. “Het lopen over de ijzeren vloeren heeft voor mij iets avontuurlijks, voel jij dat ook zo?” vraag ik aan Gert.

Hij zegt: “Ik ben allang blij dat ik naast jou mag lopen.”

Ik zeg: “Dat je daar maar blij om mag zijn, het kan zo over zijn.” Gert stopt met lopen, en kijkt mij aan.